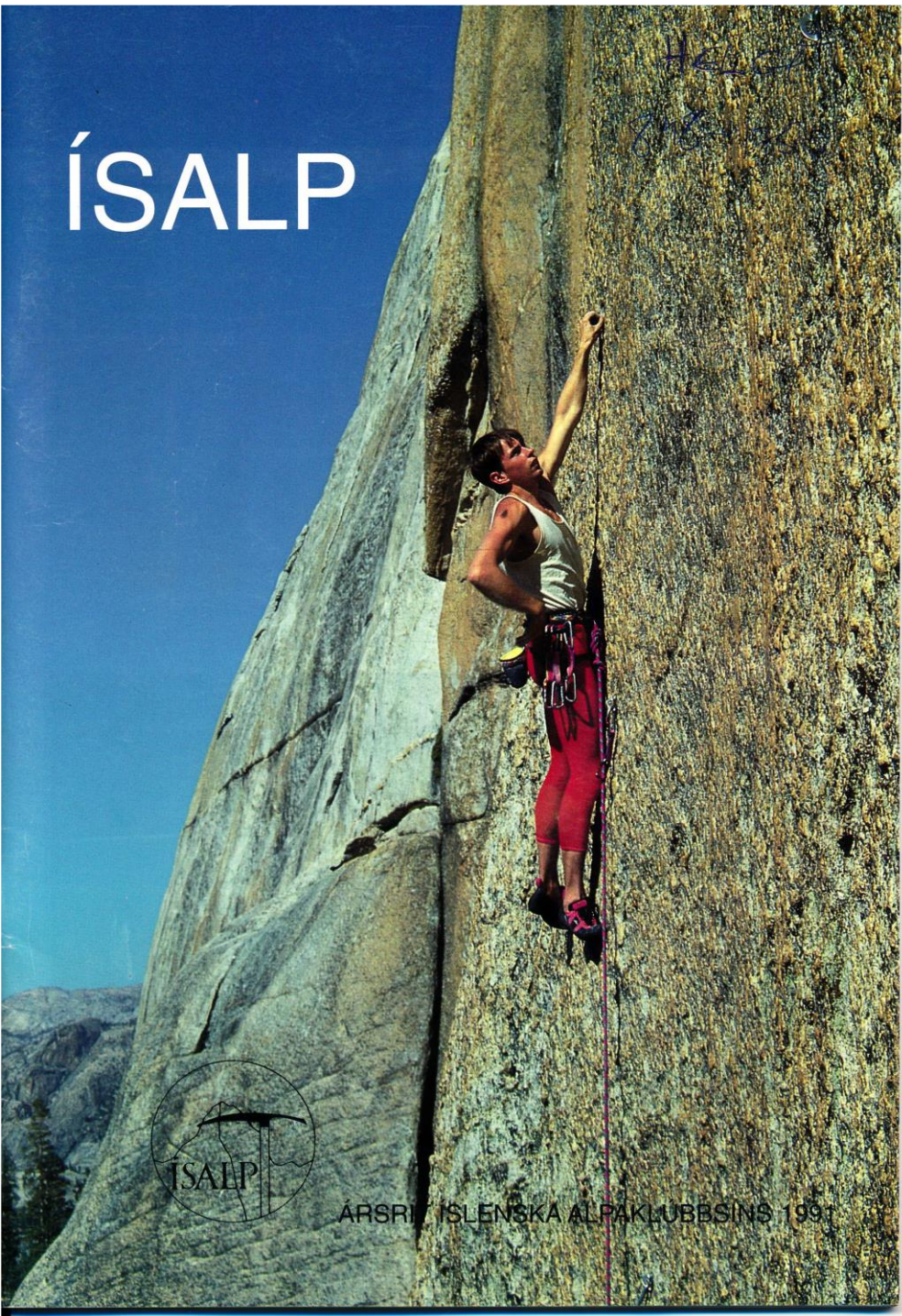

ÍSALP

ÁRSRIT ÍSLENSKA ALPAKLUBBSINS 1991

Viðtal við Helga Benediktsson

Snævarn Guðmundsson og Torfi Hjaltason tóku saman

Fallegir tindar á Indlandi. Ljósmynd Helgi Benediktsson.

Helgi Benediktsson ætti að vera öllum íslenskum kunnur enda búinn að stunda fjallamennsku í um 20 ár. Helgi átti ríkan þátt í stofnun Ísalp fyrir 15 árum og var einn þeirra fyrstu sem stunduðu fjallamennsku með það í huga að klifa hærri fjöll og erfiðari leiðir en þá tíðkaðist. Sú bylgja af áhugamönnum sem á eftir fylgdi hefur verið skrásett á síðum ársrits Ísalp en okkur fannst vera full ástæða til þess að kynna félögum okkar upphaf hennar og rætur. Þess vegna litum við til Helga nú í vetur og báðum hann að rifja upp fyrir okkur sithvað frá fyrri tíð.

Helgi: Ég veit ekki hvenær maður á að byrja að telja það. Ég byrjaði í skátunum á að síga svona þrettán til fjórtán ára. Í fjallamennsku byrjaði maður kannski fimmtán ára, 1972, en fór þá með Ferðafélaginu á Óræfajökul. Það var flogið á Fagurhólsmýri því það var ekki kominn vegur. Það var gíst upp í brekkum, tjaldstæðið var ekki komið niðri á aurum. Ég lét tilleiðast að ganga með þeim upp á jökul þótt ég hefði orðið veikur. Ég hresstist svo auðvitað við það og gekk áfram með þeim upp. En við komumst ekki alla leið upp það var sprungið alveg þversum upp við hnjúkinn sjálfan. En síðan hafa aðstæður breyst þarna.

Upphafið

Þarna var ég búinn að fá áhugann á fjallamennskunni og var með línu með mér og allar græjur og seig niður með Hundafossi og þótti ekki óbrjálaður. Þetta var Ellingsen-lína, þessar gömlu og grófu, rauðar á litinn. Maður varð slæmur í höndunum undan þeim. Þær voru loðnar og tóku allt í sig, gras og sand og drullu.

Þar áður var ég búinn að vera tvö ár í skátunum og fórum við þá yfirleitt hverja helgi á puttanum upp á Hellisheiði og gengum yfir í skála og héldum þar til um helgina. En gerðum þar lítið, fórum að vísu stundum upp á Hengil. Þá var farið á alls kyns æfintýraferðir; sofið í hellum, sigið í klettum o.fl. Það var stundum farið til Þingvalla en enginn vissi almennilega út á hvað klifur gekk. Það bara þróaðist einhvern veginn. Maður las sér mikið til í bókum. Uppáhaldsbókin var Ice, Snow and Rock og að sjálfsgöðu Moutaineering eftir Alan Blackshaw. Ég á þær ennþá, búinn að fletta þeim fram og aftur. En það var engin starfsemi í þessa veru hér heima.

En í hjálparsveitina fór ég 1974 og var þá sendur á námskeið ásamt fleirum. Við fórum þá til Austurríkis og til Sviss á námskeið og ferðumst um Alpna, um

Berner Oberland, Zermatt-svæðið og Östtal Alpana, en þar var fórum við á fyrsta námskeiðið. Þarna sáum við nýjar hliðar á sportinu og nýjan útbúnað. Fjallamennska sem slík hafði þá ekki verið stunduð að ráði hér heima. Útivistin sat í fyrirrími. Hér gekk þetta út á að fara í gönguferðir, inn Marardalinn, í einhvern helli o.þ.h. Fjallamennskan í þá daga var aðallega fólgin í því að síga, það var spennandi og krafðist útbúnaðar. Eitthvað var farið í skriðjökla og í Esjuna og Skarðsheiði að vetrarlagi. En það var ekki til að klifra, bara að komast upp.

Ég var búinn að ferðast lengi með Ferðafélaginu áður en ég fór í skátana. Fór einhvern tíma yfir Esjuna að endilöngu og niður Kistufell og líka á Tindfjallajökul úr Hungursfit. Auðvitað kveikti þetta í mér. Hinir höfðu svipaða reynslu að baki. Þó voru til einhverjir karlar sem voru í þessu en starfsemi Fjallamanna var þá hætt. Ég man eftir að Magnús Hallgrímsson kom einhvern tíma niður í skátafélag og kynnti útbúnað.

Brot að utan

Fyrst og fremst voru það þessi námskeið erlendis sem virkuðu sem vítamínsprautu. Við dvöldum 10 daga í London að kaupa útbúnað og reyna hann. Ég var í þykkum ullarsokkum, á nýjum Kastinger Arola skóm, og gekk um alla London í sumarhitunum og reyndi að ganga skóna til fyrir Alpaferðina, en þeir voru alla tíð ómögulegir! Síðan fórum við til Austurríkis. Við fórum út nokkur ár í röð. Næsta ár fórum við t.d. á Mont Blanc ('75). Hinir strákarnir fóru

reyndar á fjallið árið áður ('74) en ég var þá farinn heim. Við Pétur Ásbjörnsson fórum á Mont Blanc alveg grænir og vorum illa haldnir. Árið 1975, fórum við á Matterhornið. Við höfðum reynt við það '74, fórum svolítið upp en urðum frá að hverfa vegna veðurs. Þá gengum við reyndar á Monte Rosa, Rimpfishorn og Finisterarhorn, svo til Chamonix. Þegar við Pétur vorum búnir að fara á Matterhornið, fórum við til Chamonix og vorum eitthvað að bröltu þar. Okkur fannst við ekki vera á því stigi að við gætum gert eitthvað að viti, þó við værum búnir að stúdera bækurnar. Við vorum bara að þreifa okkur áfram.

Brött spor. Frá V-hlíð Eiger. Úr safni H.B.

Þarna á þessum tíma var komin samkeppni milli okkar og Hjálparseitar skáta í Vestmannaeyjum, þeir voru þá komnir á fulla ferð og voru samhliða Reykjavíkursveitinni. Þeir höfðu verið að stefna að Matterhorni og fóru á það ári seinna en við þe '76.

Á leiðinni heim, þarna eftir Matterhornið ('75), sáum við í blöðum að Vestmannaeyingarnir höfðu verið á undan okkur að klifra Þumalinn. Strax þarna fórum við að velta fyrir okkur hærra tindum. Metnaðurinn var vakinn. Árið 1976 fór ég með Pétri og Sigurði Baldurssyni norðlendingi á Hraundranga.

Alpaklúbbur á Íslandi?

Hugmyndin að stofnun íslensks alpaklúbbs kviknaði strax 1974 þegar nokkrir Íslendingar hittu mann frá Danska alpaklúbbnum úti í Ölpum og fengu frá honum alls kyns plögg um slíka klúbba Grunnurinn var lagður í björgunarsveitunum en okkur fannst að við fengjum ekki nóg þar og vildum fá

samtök þar sem enn meiri áhersla væri lögð á fjallamennsku. Hugmyndin var auðvitað að komast í samband við erlenda klúbba og tengjast þeim. En líklega er þetta jafnvel enn talinn þröngur hópur sem fær sækjast eftir að komast í. Þetta voru það fáir að við vildum gjarnan fá fleiri saman. Við vissum af mönnum í hinum ýmsu sveitum hér og þar og vildum ná þeim öllum saman í ein samtök.

Alpaklúbburinn átti ekki bara að stuðla að ferðum erlendis. Nafnið kemur til frá samsvarandi klúbbum erlendis. Það vantaði vettvang fyrir fjallamennskuna. Við vorum smeykir þegar við byrjuðum að undirbúa þetta. Við vissum ekki hvernig þetta myndi ganga og hvort klúbburinn myndi endurnýjast nægilega til að lifa af. Það þarf eitthvað að halda klúbbnum saman. Ritíð og leiðarvísarnir gera það.

Enn til útlanda

Alpaklúbburinn fór út 1978 og sú ferð gekk vel, þrátt fyrir takmarkaðan tíma. Farið var á Matterhorn og Grand Jorasses meðal annars.

Við hjá Hjálparseit skáta fengum áfram styrki til að sækja námskeið erlendis og ég fór árlega á slík. Við Sighvatur Blöndal fórum út 1977 og klifum þá vesturhlíð Eiger og „bívökuðum“ þar. Ég fór líka til Skotlands á björgunarráðstefnu og námskeið og hitti m.a. Hammond MacInnes.

Snemma sumars 1975 hafði ég hitt tvo ferðalanga, franskann og þýskan í Skaftafelli og fór með þeim á Örfafajökul. Frakkinn gaf mér upp heimilisfang sitt í Chamonix og ég heimsótti hann þar '76. Gekk til hans í Argentière. Ég gisti þarna svo einhvern tíma og gekk um nágrennið. Þarna voru margir að klifra. Einhverjir fóru á Aiguille de Vertes og í æfingarsvæði í Col de Montets. Þar var ég „prófaður“ og gat farið ýmsar leiðir. Þá var ég sendur ásamt öðrum upp í Invers-skála. Fyrst fórum við Gouter, fallega og skemmtilega leið. En síðan fórum við leið á austurhlíð Grepon, 800 m leið og í mikilli hæð. Ég hafði aldrei kynnst öðru eins. Ég fór blint, sá aldrei neinn leiðarvísi. Pic de Roc hét þetta afbrigði. Samferðamaðurinn, hippa eins og allir hinir þarna, var í heimasaumuðu klifurbelti, götóttri peysu og hálf ræfilslegur. Mér fannst hann ekki mjög traustvekjandi og leist ekki vel á þetta. Hann leiddi meira og minna. Hann var þó ekki betri en ég, hafði þó einhverja tilfinningu fyrir leiðarvali. Ég hafði aldrei farið svona leið. Hann var með einhvern leiðarvísi og gekk ágætlega að klifra. Þegar leið á daginn fórum við þó að þreytast. Á ákveðnum stað þurfti að þrengja sér í gegnum skrárgat og upp á syllu og síga niður í skarðið Pic de Roc. Þá var farið að skyggja og náunginn orðinn mjög þreytulegur og taugaóstyrkur. Eftir þetta tók við bratt klifur með þaki. Náunginn fer á undan en allt í einu óskrar hann upp.

Hann hafði dottið í línuna og fór alveg á taugum við það. Gjörmsamlega búinn að vera lét hann mig leiða, þá var nú orðið stutt eftir upp á brún. Við lentum svo í myrkri á leiðinni niður. Leiðin að lyftunni liggur yfir jökul. Við misstum af síðustu lyftuferð niður í dalinn og gengum því í myrkrinu niður til Chamonix. Þetta var mikil æfintýraferð.

Fjallaskíðamennska

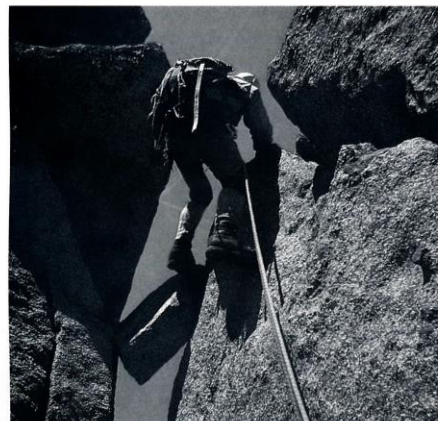
Um vorið 1977 hitti ég Arnór Guðbjartsson. Þá höfðu hann og félagar hans verið lengi á skíðum og voru að skipuleggja ferð á Örfafajökul. Þeir voru með í huga að fara frá Svínafelli, upp í hliðar Skarðatinds og niður í skarðið á milli hans og Hvannadalaskamb og þaðan upp Hvannadalshrygginn. Það varð úr að ég fór með þeim og við fórum þessa leið. Þetta er frekar löng og mikil leið. Við fórum meðfram hryggnum að norðanverðu og loks klifum við á frambroddum upp á hrygginn rétt ofan við Dyrhamar. Það var dálítið bratt en rakín leið og ég man að færið var hart. Við fórum svo alla leið upp á Hnjúk. Ég var með lítil gönguskíði, ætluð til að ganga um á í skóglendi. Þetta voru litlir stubbar 1,50 m á lengd, breiðir og kantalausir. Þeir voru með tábindingar en ég var með gönguskíðaskó með mér. Við fórum á skíðunum alla leið niður.

Ég átti í miklu basli miðað við þá garpana. Þá var ekkert mál að skíða niður pennan hrygg, það var ekki eins sprungið og er búið að vera núna undanfarin ár. Við skíðuðum alla leið niður undir Svínahrygginn, Svínshausinn og þar, hina hefðbundnu leið. Þegar við komum þangað niður lagaðist færið, það var komin sólbráð og þá gat ég loks skíðað sæmlega niður síðustu brekkuna. Við fórum niður á Svínafellsjökul og fram hann. Þetta var fyrsta fjallaskíðaferðin. Eftir það fékk ég áhugann á þessu. Áður hafði ég farið ýmsar ferðir á gönguskíðum með hjálparseitinni. Eftir þetta fórum við að ferðast saman og 1978 fórum við Arnór á námskeið í Austurríki í fjallabjörgun. Það var mjög gaman og fróðlegt.

Maður fann sig aldrei áður með neinum einum félagi í þessu. Menn komu og fóru. Það skiptir máli að klifra með einhverjum vönum þannig að ekki þurfi að hafa mörg orð um hlutina þegar aðstæður eru þannig. En þarna fórum við Arnór að ferðast saman og hann er sá sem ég ferðaðist mest með.

Eftir námskeiðið 1978 fórum við á Fingurbjörgina og fullt af ferðum á Örfafajökul, m.a. á Kirkjuna og á Svínafellsjökulssvæðið ('78-'85). Á McKinley fórum við árið 1979. Það var fastur liður að fara í Skaftafell á þessum tíma. Það togar alltaf í mann að fara aftur á þær slóðir á vissum árstíma.

Á þessum árum var farið á Hrutfjallstinda í fyrsta skipti, með falletustu og mikilfenglegustu tindum landsins. Það var ekki mikið um það að verið væri að

Leiðsögumaðurinn á Aig. du Pélerins (3400 m.) Úr safni H.B.

elta leiðir sem aðrir höfðu farið. Það var ákveðin keppni að vera fyrstir. Við fórum heimikinn leiðangur á Kerlingu í Kerlingarfjöllum í október '77 og árið eftir í ágústmánuði fóru Guðjón Ó. Magnússon og fleiri úr Flugbjörgunarsveitinni þarna upp. En fram að því höfðu þeir verið mest í löngum skíðaferðum og látið hjálparsveitinni klifrið eftir. En síðan fóru þeir á námskeið erlendis og lærðu inn á klifur og fóru fljótlega uppúr því á Kerlinguna. Svo fóru að koma menn sem vildu stunda klifur og fóru ekki hina hefðbundnu hjálparsveitaleið. Þeir stóðu sig yfirleitt vel.

Fjallaleiðsögumenn '85-'86

Fjallamennskan var það sem maður lifði og hrærðist í. Okkur fannst vanta þar eitthvað í. Eitt var að geta boðið uppá leiðsögn reyndra manna um fjallasvæði sem við þekktum. Úr varð að við héldum námskeið fyrir Fjallaleiðsögumenn.

Það er allt annað að ferðast um sem leiðsögumaður. Maður tekur ekki sömu áhættu með aðra. Þó er ákveðin hættu á að það verði að vana.

Það er ekki hægt að vera endalaust í hjálparsveit. Þetta nær upp í ákveðinn topp og fer ekki ofar en það. Eftir það er allt undir manni sjálfum komið.

Hremmingar

Þáskana 1978 lentum við í æfintýri á Svínafellsjökli. Við ætluðum á Hrutfjallstinda, Hnjúkinn og allt saman. Við vorum búnir að þuða um nóttina í tunglsljósi á gönguskíðum. Við tjölduðum í mjög fallegu veðri en það var rosabaugur um tunglið sem við tókum nú ekki mikið mark á. Um klukkan tvö eftir miðnætti lögðumst við til svefnis en um fimmmeytið var komið brjáláð veður, rok, skafrenningur og talsverð ofankoma; það hrikti í tjöldunum.

Við höfðum tjaldað í geil sem við héldum að væri skjól í en vindinn lagði eftir henni. Annað tjaldið gaf sig og allir fluttu sig þá í hitt tjaldið. Krafturinn í vindinum var svo mikill að vindurinn tætti upp snjóinn undan tjaldinu þó það stæði á harðfenni. Seinni part dags var tjaldið alveg að fara, súla brotin og einn stóð og hélt henni meðan við hinir fórum í skó og mannbrodna. Enn var rok og ekki stætt og ekkert skyggni. Ég fauk til og lenti á broddunum á Arnóri. Við ákváðum að hopa niður hlíðina og koma okkur í skjól. Við vorum hræddir um að snjóflóð gætu komið úr hlíð sem við höfðum þurft að ganga undir. Það var komið myrkur og mikið kóf, svo ekki sást handa sinna skil.

Aðeins það nauðsynlegasta var tekið með í bakpokana, skíðin og fleira var skilið eftir. Við bundum okkur saman í línu og drifum okkur af stað. Fórum niður brekkuna, ég fyrstur en svo komu Arnór,

Jón Baldursson og Arngrímur Blöndal. Það endaði með því að Addi reisir sig eitthvað upp. Það er lítil halli þarna fyrst en svo eykst hann niður brúnina. Til öryggis voru með axir, íshamar og broddar. Addi fauk, og af því að hann var efstur, sáum við ekkert og heyrðum ekkert og vissum ekkert. Hann kippti næsta með og næsta og næsta og allir af stað á fleygiferð þarna niður. Maður sá ekkert. Hugsunin var mjög skýr og þær voru margar hugsanir sem fóru í gegnum hugann á broti úr sekúndu; um afleiðingarnar og möguleikana á því að komast af. Ég vissi af stalli þarna fyrir neðan og að þar myndi hafa safnast saman snjór. Mestar áhyggjumar voru af því hvar maður væri í röðinni því allir voru á mannbroddum og með ísaxir, með gaddana í allir áttir. Á endanum rykktest í mig, þá hafði ég flogið í lausu lofti fram af einhverju. Ég flaug langlengst. Þá hafði það atvikast þannig að Addi lenti hinum megin við stein. Þarna í brattanum er annars alltaf slétt, aldrei steinar. Þetta var nóg til að bremsa af línuna, sem var 9-10 mm lína. Hún skarst öll í sundur nema einn þráður, kjarni, var heill og hann hélt! Línan tók mesta fallið af mér en svo lenti ég á hálfgerðri syllu þarna fyrir neðan.

Ég lenti á andlitinu og sneri mig um ökkklann. Arnór var rétt fyrir ofan mig, hékk í línunni, í hálflausu lofti, en Jón var efst upp við brún og hékk á haus í línunni alveg í lausu lofti. Ekki var allt búið þó við værum stoppaðir. Við bundum saman línuna og héldum áfram en það var komið svo mikið myrkur. Ég var neður og þreifaði fyrir mér og fór fram af einhverri sprungu eða brún. Þetta var reyndar stallurinn sem ég vissi af en í fallinu ruglaðist ég í ríminu og vissi ekki nákvæmlega hvar við vorum. Það var ákveðið að grafa sig inn í hlíðina þarna. Undir lausum snjónum var glerhart íslag. Við grófum okkur saman tveir og tveir í einhvers konar skúffur. Það var sæmilega rúmt þegar við vorum búnir að grafa og gott skjól. Þetta seig síðan svo mikið saman að maður gat ekki hreyft sig, þetta var svo nýfallinn snjór.

Um morguninn hafði rofað mikið til, lægt og komið hæglatísveður. Við þurftum þá að ganga fram hjá stóru geilinni í Hrutfjallstindum. Við gengu undir henni á brún, þar fyrir neðan er jökullinn, beint niður í hvíltina. Ég fór haltrandi á undan, stökkbólginn. Allt í einu kallaði Arnór: Snjóflóð! Ég kipptist við og steig eitt skref aftur á bak og það munaði akkúrat þessu eina skrefi. Ég heyrði ekki neitt, snjóflóðið seig bara niður úr þessari geil. Það hefði kippt okkur með ef við hefðum verið inni í því miðju, krafturinn var svo mikill. Snjórin safnaðist svo í hvíltina niðri. Við héldum áfram, skíðhræddir, alveg niður jökulinn. Þorðum ekki einu sinni að stoppa til að fá okkur að borða.

Helgi og Arnór láta sér ekki allt fyrir brjóst brenna, hér er Arnór á leið niður Kistufellshornið í Esju. Ljósmynd: Helgi Benediktsson.

Í suðurhlíð Hrutfjallstinda, f.v. Helgi, Snævarr, Doug Scott og Þorsteinn Guðjónsson. Úr safni H.B.

Hvannadalshnjúkur séður frá Hríttfjallstindum

Fjallamennska og leiðarvísar

Einn ókostur við leiðarvísa er sá að menn klifra of mikið eftir þeim. Þeir eru ekki að hugsa út leiðir sjálfir. Ég á ennþá fyrstu ísexina og mannbroddana mína. Við vorum fyrstir á Fingurbjörg (31. ágúst '78). Það liðu þrettán ár þangað til næst var farið og þá var keyrt alveg að henni! Það á enn eftir að fara fullt af leiðum upp á hæstu fjöllum landsins. Flestir eru ekki einu sinni að hugsa um slíkar leiðir, hvað þá að reyna að fara þær. Svona í framhjálaupi, það er hreinasta hneisa að menn skuli keyra upp á Hvannadalshnjúk. Þetta er ekkert sport. Spurningin er bara um nógu sterkt spil. Af hverju drösla þeir ekki Volkswagen upp Lómagnúp með spili? Í þessu sporti rúmast annars nánast allt sem kemur fyrir í venjulegu lífi. Það reynir ekki síður á andlegu hliðina en þá líkamlegu. Maður einbeitir sér vel og gleymir öllum gluggapósti. Það er ekki til meiri hvíld og hreinsun hugans.

Himalaya

Hjá sumum getur þetta áhugamál orðið lífstíll. Þeir hafa jafnvel atvinnu af þessu áhugamáli sínu. Dæmi um það eru þeir Doug og Chris.

Spurningin um hvort hægt sé að reikna með því að geta fjármagnað leiðangra á há fjöll, já, tæknilega séð

er það hægt. Góður markaðsmaður gæti rekið þetta sem fyrirtæki. Það gerir allt erfiðara að fólk hefur ekki almennt skilning á þessu. Við höfum líka orðið fyrir áföllum. Það hefur örugglega sín áhrif í og með. Það er svo fámennur hópur í þessu að það verður svo tilfinnanlega mikið tjón þegar einhver ferst. Vel heppnaðir leiðangrar virðast samt ekki koma neinni skriðu af stað. Menn byrja ekki á því að hoppa á svona há fjöll. Þeir verða að vera búnir að prófa eitthvað áður. Það eiga heldur ekki allir erindi á háfjöllum. Þeir verða að þroskast, taka sér tíma og fara í alpna og klifra leiðir þar. Í Ölpunum er komið í talsverða hæð og menn þurfa að halda heilsu. Fjallamenn þurfa að hafa það í blóðinu hvernig þeir eiga að bjarga sér. Reynslan ein hjálpar þeim.

Diran var góður skóli. Fjallgangann sjálf tók bara nokkra daga þó ferðin tæki margar vikur. Maður lærði heilmikið, hvernig hægt er að aðlagast hæð ofl. Þó ég hafi ekki verið í besta formi út af veikindum og fleiru þá fannst mér að ég gæti alveg ráðið við 8.000 m tinda af svipaðri erfiðleikagráðu. En það er svo margt í þessu. Maður getur náttúrulega alltaf veikt. Þarna í Pakistan var ferðin sjálf fjallgöngunni erfiðari, andlega a.m.k. Þetta tekur úr manni kraft. Í svona leiðöngurum nýtur maður ferðarinnar best eftir. Í

Gengið á vit fjallanna. Úr safni H.B.

Ölpunum klifrar maður leiðir og nýtur þeirra út í ystu æsar allan tímann.

Hvað er næst á dagskrá? Ég hef ennþá áhuga á háum Himalayatindum, það gæti þó orðið smábið á því að ég færi. Það eru líka svo margar leiðir sem Íslendingar eiga eftir að fara í Ölpunum. Ég var nú að telja tindana sem ég hef farið á í Ölpunum. Þeir eru trúlega yfir 60, reyndar misstórir og miklir, en oftar en einu sinni á einhverja þeirra. Við erum enn að ná því að vera fyrsti Íslendingurinn að fara á þennan og hinn tindinn.

Ekki bara tindar

Svo er hægt að fara góðar ferðir án þess að klífa fjöll. Eins og ferðin sem við fórum til Indlands. Maður nýtur feegurðarinnar. Keyrir tímunum saman eftir einstigum yfirhengiflugum. Íslendingar einblína svo á tindana en það er hægt að fara til Alpa- og Himalayafjalla og ganga um stúga. Meginkjarni þeirra er klifra í Ölpunum heldur sig innan vissrar gráðu og nýtur þess. Er ekkert að þvinga sig. Menn eiga bara að prófa sig vítt og breitt.

Mér finnst vanta hér að menn stundi fjallamenskuna alhliða. Það hefur verið hér hingað til að menn klifri í klettum og ís, fari á gönguskíði og

fjallaskíði og í gönguferðir með bakpoka. Við höfum upp á mikið að bjóða í því sambandi. Háfjallamennskan og fjallaskíðin hafa þó alltaf höfðað til mín, sérstaklega nú hin seinni ár.

Hættan hjá þessu yngra liði er að það vill vaða svo hratt áfram. Það vill gleypa allan heiminn í einum grænum. Það er með svo stórar hugmyndir í stað þess að byggja upp og komast á tindinn að lokum.

Vilt þú flytja Ísalpfélögum einhver skilaboð? Farið ykkur nógu hægt!

En hvaða tvo hluti myndir þú vilja taka með þér á eyðieyju? Ísexi og mannbrodda. Nei annars, talstöð svo að ég gæti látið sækja mig!

Draumafjallið? (Löng umhugsun). Ég veit það ekki. Everest. Þó lít ég ekki á það sem neitt takmark áður en ég drepst. En Matterhorn hefur alltaf verið mitt uppáhaldsfjall. Það er gaman að fara á það, ég hef farið þrisvar og á örugglega eftir að fara oftar. Svo er Norðurvegurinn eftir.

Í Súgandafirði á gönguskíðaferð úr Bolungarvík til Öndarfjarðar: Anna María Geirsdóttir. *Ljós. Helga Gardarsdóttir.*

Úr Alpaferð klúbbsins 1978. *Ljós. Helgi Benediktsson.*